

Безумовно більшість з тих нововведень стануть викликами для українських аудиторів. Звичайно, конкурентну боротьбу навряд чи зможуть витримати усі фірми. Втім, у перспективі це покращить в першу чергу рівень якості послуг, а також рівень довіри до професії з боку споживачів аудиторських послуг, так і в майбутньому встановить справедливі ціни на послуги.

У будь-якому випадку український споживач від подібних змін лише виграє.

Сусіденко Юлія

к.е.н., доцент

Заверуха Тетяна

студентка

Вінницький національний аграрний університет

м. Вінниця

СУТНІСТЬ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА ЗА МІЖНАРОДНИМИ СТАНДАРТАМИ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ТА ОСОБЛИВОСТІ АУДИТУ ЇЇ ПРОВЕДЕННЯ

Раціональна та результативна організація бухгалтерського обліку на підприємстві розпочинається з розробки його облікової політики, яка передбачає вибір сукупності методичних прийомів, способів та процедур організації і ведення бухгалтерського обліку підприємством.

Поняття «облікова політика» є ключовим у системі міжнародних стандартів фінансової звітності, що зумовлено самою ідеєю стандартизації обліку та звітності. За Міжнародним стандартом фінансової звітності 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки» облікова політика – це конкретні принципи, основи, домовленості, правила та практика, застосовувані суб'єктом господарювання при складанні та поданні фінансових звітів [1].

Таким чином, вагоме значення у процесі формування облікової політики підприємством має безпосередньо документальне оформлення. За міжнародними стандартами фінансової звітності потрібно підготувати наказ (положення) про облікову політику, який є формою регламентації обраних підприємством принципів, методів і процедур для ведення бухгалтерського обліку, складання та представлення фінансової звітності. Він повинен у повному об'ємі охопити всі об'єкти та елементи облікової політики, бути викладеним у зрозумілій та доступній формі для користувачів. Особливо це важливо для зовнішніх користувачів, які можуть робити висновки про облікову політику окремого підприємства лише за змістом розпорядчого документу. З цією метою МСФЗ 1

"Перше застосування Міжнародних стандартів фінансової звітності" наголошує на розкритті у примітках до фінансової звітності всіх ключових аспектів облікової політики [2, с. 289].

Важливо акцентувати, що досвід більшості підприємств України свідчить про те, що розпорядчий документ відносно облікової політики складають формально, зміст більшої частини наказів не структурований, основна увага сконцентрована на методичних аспектах, питання організації обліку наводяться не в системному і не в повному обсязі. Ці недоліки, на наш погляд, є наслідком відсутності єдиного нормативного документу, в якому бухгалтеру були б дані рекомендації з формування облікової політики і підготовки відповідного наказу (положення) про облікову політику підприємства.

Отже, у процесі розвитку ринкових відносин зростає роль аудиту облікової політики, що пов'язано з підвищення вимог до інформації, яка надається у фінансовій звітності. Аудит вирішує цілу низку завдань, які дозволяють досягти його основної мети – це підтвердження відповідності облікової політики законодавчим вимогам, а також законності діяльності підприємства. Досягненню цієї мети також сприяє застосування певних методів та процедур, які можуть різнитися залежно від етапу аудиту, (початкового, основного (контрольно-аналітичного), завершального [3, с. 203].

Слід зазначити, що виділяють три основні етапи аудиту облікової політики:

- 1) початковий (визначаються відповідальні особи, відбувається розподіл повноважень, здійснюється перевірка первинних бухгалтерських документів);
- 2) основний, або контрольно-аналітичний (перевірка способу нарахування амортизації, методика оцінки активів і т.д.);
- 3) завершальний (оцінка результатів аудиту, формування висновку аудитора) [3, с. 206].

Отже, за наслідками перевірки облікової політики аудитором складається аудиторський звіт, у якому відбувається фіксація виявлених недоліків, обґрунтовуються можливі негативні наслідки і даються конкретні пропозиції щодо їх усунення в подальшій діяльності підприємства, що перевіряється. Загалом, аналіз порядку формування і реалізації облікової політики є важливою складовою аудиторської перевірки, яка має великий вплив на думку аудитора про достовірність бухгалтерської звітності.

Список використаних джерел

1. Міжнародний стандарт фінансової звітності 8 «Облікова політика, зміни в облікових оцінках та помилки [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Міністерства фінансів України. – Режим доступу : http://www.minfin.gov.ua/document/92422/%EF%BF%BD%EF%BF%BD%EF%BF%BD%C3%8E_8.pdf.
2. Гольцова, О. І. Облікова політика за міжнародними стандартами як

інструмент управління діяльністю підприємства [Текст] / О. І. Гольцова // Молодіжний науковий вісник УАБС НБУ, Серія: Економічні науки. – 2013. – № 5. – С. 289-299.

3. Кравченко, Є. В. Особливості проведення аудиту облікової політики підприємства [Текст] / Є. В. Кравченко // Молодіжний науковий вісник УАБС НБУ, Серія: Економічні науки. – 2013. – № 3. – С. 203-211.

4. Засадний, Б. Облікова політика компаній в умовах застосування МСФЗ / Б. Засадний // Економіка. – 2014. – № 10(163). – С. 17-22.

Штельма Наталія

к.е.н, ст. викладач

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Інтенсивна інтеграція політичних та економічних систем країн Західної Європи знаходить свій прояв в уніфікації законодавства для країн-учасниць ЄС, у функціонуванні Європейського парламенту, уряду (Європейська комісія) і судових органів, в ухваленні загальноєвропейської валюти (євро), в створенні єдиного емісійного центру та інших формах співпраці. Це не може не відобразитися і на процесах регулювання питань, пов'язаних з бухгалтерським обліком і звітністю. Директиви – це законодавчі акти, які містять загальні положення, які країни-учасниці ЄС повинні конкретизувати у спеціальних постановах або національних законах. При обов'язковому характері поставленої мети директива передбачає вільний вибір форм і засобів її виконання країнами-учасницями.

Законодавство зарубіжних країн у більшості випадків вимагає підтвердження бухгалтерських звітів компаній незалежними аудиторами (аудиторськими фірмами). Директива Європейського співтовариства вимагає проведення аудиторської перевірки всіх великих компаній, дозволяючи самим країнам-членам ЄС вирішувати, чи потрібні такі перевірки малих і середніх фірм.

Далі буде подана інформація про організацію аудиторської діяльності в різних країнах світу, зокрема Іспанії, Франції, Великобританії, Данії, Нідерландах та США.

Іспанія. Закон про аудит 1988 року і випущені на його основі інструкції 1990 року ввели в дію в Іспанії положення Директиви ЄС № 812 і визначили, які компанії повинні піддаватися аудиторським перевіркам, а також сформулювали вимоги до кваліфікації аудиторів і уточнили порядок